

MATKA

Proč zemřela matka
a děti pro ni truchlí
byla milována
proč odešla v té chvíli.

Byla dobrá matka,
není slyšet její hlas,
byla milována
proč opustila nás.

Není naše matka,
krutý osud stihl ji,
byla milována
odpočívá v pokoji.

Děti k hrobu matky
nosívají květiny,
nevrátí se zpátky?
Kde jsou oči matčiny?

Děti nemají matku,
jejich oči překryl pláč,
podléhají smutku,
řekni, matko, proč a nač?

OPUŠTĚNÍ

Jednoho večera viděl jsem Slunce,
při západu vrhlo zář na moje sbohem.
A jen niterní zvon se v tichu rozezněl.
To může se stát.

V rozměrech nerozlišitelná
s tyranem v srdci
člověk probíjí se životem
a svrhnout chce zlo v něm.

Jako srdce jdoucí cestami,
jehož krev je věčnost a síla
a pro smysluplnost života
hlas šeptá:
„Jsi jiná.“

Takový je svět
a člověk, ač plný ran a souzen jimi,
přechází jejich mosty
a žízně jejich noci chce vzbudit.

Stane se, že rány se zahojí,
že probudí se Dům
a volnosti ptačí pod křídly svobody
dosáhne
a sen objeví se na hladině.

VRAŤ SE K NÁM – to bude píseň

Kde zůstáváš, kam šel jsi cestou,
mé volání snad netušíš,
vyčerpán, sám už jsi svou silou,
zpívám dál, ty neslyšíš?

Vrat' se k nám, tichý je dům,
dítě tvé chce obejmout,
návrat tvůj, snad patří dnům?
V dlani tvé, chci spočinout.

Tvé trápení jednou skončit má,
tvůj návrat k nám odemkne čas,
jen slunce ví a měsíc to zná,
vždyť i já slzy roním zas.

Vždyť máme dům, nad nímž slunce bdí,
ve snech svých jdu za tebou,
snad sílu máš a vrátíš se k nám,
vždyť mnohý bol máš za sebou.

Vždyť máme dům, v něm k lásce je klíč,
návrat tvůj, snad patří dnům?
Je prázdný Trůn, sám volám tě k nám,
v dlani tvé toužím spočinout.

DOPIS NA KONEC SVĚTA

Zamýšlím se nad tím, proč žiji
a pro koho,
jako bych psal dopis Králi
a on mi odpovídal.
Vím, že existuji tady s vámi,
s těmi, co žijí,
i těmi,
co žít nepoznali.

PODOBY

Na vzdáleném ostrově daleko v sobě,
si připravím barvy,
s vědomím existence času v prázdném prostoru,
s uvědoměním vesmíru ve vás,
zachytím barevný svět,
všechny podoby Země.

Až někde tam vzadu uvidím oči,
které po prostupu do nich
odkryjí podoby tebe.

Tam se nořím,
do sebe, abych potkala tebe
na těch cestách uvnitř svého srdce,
kde nalézám tvůj zrak
a jdu ti naproti.

V stínu tě nacházím,
v tichu v hloubi vědomí,
kde Země
od první své erupce vstává
s touhou po obnovení.

ČAS ZTRACENÍ

Ztracen v peru vlastních slov,
za branami k tichu,
tam kde pršelo moře,
kde vycházelo Slunce,
jako ten, kdo ho vzbouzel.

Když zapadalo slunce,
dívala se na něj
a hledala někoho,
kdo by se také uměl podívat.

Rozhořel se touhou,
dokázal se podívat
a poznat její zatčení.

Vidět, jak se dívá,
poznat, že je jako moře,
utopená v čase,
v kráse smyslu života.

Světlo stalo se světem, na který se dívá,
vždyť deník o Zemi je v jeho listech psán.

Poslouchal, co mu chtěla říct,
slyšel její slova
a toužil je pochopit,
však i báseň, v níž musela se ztratit.

Jako sen jeho noci.

Kniha obsahuje i promluvy:

Sen, který osloví v noci, může být vysvětlením života.

Život je můj sen. Můj sen je život.

Tvůj život tě neoklame. Ty však můžeš zklamat jeho.

Až probudí se srdce a otevrou se oči, láska bude tím, kdo promluví.

Srdce je někdy slyšet víc než mluvené slovo. V řečeném slovu se ozývá srdce.

Kniha s listy růže jsou jako stránky knihy o Zemi a jejím času.

Nejvíce ze všeho a ze všech člověka oslovuje jeho vlastní život.

Rodič, jenž obdarovává dítě láskou od narození, je pro něj velikým učitelem do dnů budoucích.